

CURIERUL CREȘTIN

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI DE CLUJ-GHERLA, CU UN ADAOS NEOFICIAL

Abonamentul pe un an 200 Lei. — Apare de 2 ori pe lună. — Inserațiuni se primesc după învoială

PARTEA OFICIALĂ

Rugăciuni pentru pace

Venerați Frați și Preaiubiți Fii credincioși!

Intr'o lume frământată în foc și sânge, în războiu înfricoșat pe viață și moarte, în primejdia revărsării lui și asupra celor cruțați până astăzi, din mila lui Dumnezeu, coboară din Scaunul lui Petru, din nou, cuvântul de chemare la rugăciune pentru pace, îndreptat de marele lui urmaș Papa Piu al XII-lea creștinătății întregi, din lumea întreagă. Cuvânt sfânt de sufletească mobilizare a tuturor, cari cred în Dumnezeu și-L cunosc de Părinte, pentru a-se înșirui în cruciata de rugăciune, pentru pacea tuturor neamurilor.

Cald și stăruitor cuvânt de chemare a îndreptat Sfântul Părinte și cu un an în urmă în preajma deslănțuirii înfricoșatului războiu.

Atunci amenința primejdia. Acum o mare parte a lumii este în plin războiu, altă parte se apără îngrozită să nu fie trasă în același iad de puterile lui deslănțuite.

Și mai stăruitor și mai cald ni-se îndreaptă din nou, tuturor, chemarea de a înălța rugăciunile noastre spre Ceriu, prin Maica Precurată, în cursul lunei Mai, închinată Pururea Fecioarei Maria.

Lăsăm să urmeze aici scrisoarea Sfântului Părinte îndreptată celui mai apropiat colaborator al Său, pentru a fi adus la cunoștința tuturor credincioșilor:

Scrisoarea Preafericitului Părinte Papa Pius al XII-lea cătore

Eminența Sa ALOISIU CARDINAL MAGLIONE Secretar de Stat

lubite Fiule

Salutare și Apostolică Binecuvântare,

„Anul trecut, când nori grei întunecaseră cerul și zângănit de arme prevestitor de războaie ținea lumea sub cumplite spaime, Noi, care împărtășim cu suflet părintesc durerile și îngrijorările fiilor, ți-am fost trimis o scrisoare (Epist. Quandoquidem, din 20 Aprilie 1939) în care îndemnam, prin Tine, pe toți creștinii, ca în apropiata lună Mai să verse rugăciuni ferbinți către marea Mamă a lui Dumnezeu cerând ca ea, mama noastră bună, să îmbuneze pe Fiul său greu ofensat de atâtea păcate și fărădelegi, pentruca mila Lui să îmblânzească inimile și să împace după dreptate interesele contrastante, și astfel să restabilească pacea între popoare.

Astăzi, când lucrurile s'au întors în spre rău, când războiul a izbucnit pricinuind deja pagube și dureri imense, nu Ne putem răbda de a nu conjura din nou, cu toată stăruința, pe toți fiii Noștri de pe fața pământului, ca în această lună Mai ce se apropie, care este închinată Precuratei Născătoare de Dumnezeu, să alerge în fiecare zi la altarele ei și să înălțe rugăciuni fierbinți pentru pace.

Toată lumea știe că Noi, chiar dela începutul războiului, nimic n-am lăsat neîncercat, ci am făcut tot ce Ne-a stat în putință — prin documente și rugăciuni publice, prin convorbiri și tratative diverse — pentru a restabili pacea și bunăînțelegerea, care trebuie întemeiată pe dreptate și desăvârșită prin iubire frățească. Tu mai ales, Iubite Fiule al Nostru, care Ne ajuți atât de aproape în guvernarea Bisericii universale și ai cu Noi legături atât de strânse, știi preabine că suntem atât de copleșiți de durerile și de grijile popoarelor în luptă, încât putem repeta și Ne putem aplica Nouă cuvintele Apostolului Pavel: „Cine e neputincios și eu să nu fiu neputincios?” (2 Cor. II, 29). Și nu numai pentru groaznicele rele ce cad peste neamurile încăerate în război. Ni se umple inima de întristare adâncă, ci și pentru primejdiile ce se ridică tot mai ameninșătoare și peste celelalte națiuni. — Deși, precum am spus, nimic n-am întrelăsat din ceea ce putere omenească și minte omenească putea face pentru a îndepărta această adunare a tuturor relexor, totuși suprema nădejde Ni-o punem în Acela, care singur le poate face toate, care ține pământul în palmele mâinilor sale, în mâinile căruia sunt și destinele popoarelor și dorințele celor ce cârmuesc țările. Dorim, prin urmare, ca toți credincioșii să și împletească rugăciunile lor cu ale Noastre, pentruca Dumnezeuul milelor cu un gest atotputernic să pună capăt cât mai în grabă acestei furtuni îngrozitoare.

Dar fiindcă — precum ne asigură sf. Bernard — „aceasta este voința Lui (Dumnezeu), ca noi toate să le primim prin Maria“ (Sermo în Nativ. B. M. V.). la Maria să alerge cu toții, la altarele ei sfințe să verse lacrimi și rugăciuni, acolo să-și ducă durerile, dela ea să ceară alinare și mângăere. Ceea ce au făcut totdeauna strămoșii noștri, cum arată istoria, în vremurile de încercare și restriște, și totdeauna cu atâta belșug de roadă — să nu pregetăm a face și noi acum, în acest pericol cumplit, mergând cu credință pe urmele lor. Căci atâta e de puternică Preacurata Fecioară la Dumnezeu și la Fiul ei unu-născut, încât tot celce are nevoie de ajutor și nu aleargă la ea este — după cum cântă Alighieri — ca și cel ce vrea să sboare fără aripi. (Cfr. Divina Comm. Par. 33, 13—15). Ea este doar puternica Maică a lui Dumnezeu, și în acelaș timp preabuna și preaiubitoarea Mamă a noastră; chiar de aceea trebuie să ne fie drag a alerga sub scutul și la ajutorul ei, încrezându-ne deplin în bunătatea ei de mamă.

În chip deosebit dorim, Iubite Fiule, ca în această lună apropiată, mulțimi candidede băeți și fete să umple din nou templele Preacuratei și să ceară, prin mijlocirea ei, vremuri de pace dela Domnul pentru toate neamurile pământului. Să se adune în fiecare zi la altarul Maicii Preacurate, să cadă în genunchi, să-și înalțe mâinile spre rugă, oferindu-i împreună cu ruga, flori, — flori fiind ei înșiși în mistica răsadniță a Bisericii. Punem mare speranță în rugăciunile acelor a căror „ingeri ...văd pururea fața Tatălui“ (Mt. 18, 10), în a căror față se oglindefte nevinovăția, și în ai căror ochi vii pare a străluci ceva din luminile cerului. Știm că Mântuitorul îi iubește în chip special, și Preasfânta lui Mamă are pentru ei o dragoste mai duiosă; știm că rugăciunile inocenților pătrund în ceruri, desarmează justiția divină, și dobândesc pentru sine și pentru alții bogăție de daruri cerești. — Prinzându-se deci ei, cu toții, ca la un sfânt concurs al rugăciunii, să nu înceteze a cere cu stăruință mereu înoită împlinirea marelui dorinți, aducându-și aminte de promisiunea Mântuitorului: „Cereți și vi se va da; căutați, și veți afla; bateți, și vi se va deschide“ (Mat. 7, 7: Lc. 11, 9).

Facă preainduratul Dumnezeu, întors spre milostivire de atâtea glasuri rugătoare ale copiilor nevinovați mai ales, ca liniștindu-se și unindu-se sufletele în frățească iubire și restabilindu-se dreapta și liniștita ordine a lucrurilor, să se arate cât mai curând curcubeul păcii și vremuri mai fericite să răsară pentru tot neamul omenesc.

Iar tu, Iubite Fiu al Nostru, să aduci aceste dorinți și îndemnuri ale Noastre, cum vei crede mai potrivit, la cunoștința tuturor a, în primul rând Sfinșilor Păstori ai vlădicilor de pe întregul glob, cari s'au dovedit totdeauna atât de devotați voinței Noastre și despre al căror zel pastoral avem deja atâtea dovezi.

Și până atunci, drept chezeșie a darurilor divine și mărturie a părinteștei Noastre bunevoinți, Ție Iubitul Nostru Fiu, precum și tuturor celor ce vor da cu bucurie ascultare acestui îndemn al Nostru, și în chip deosebit legiunilor scumpilor copii, Vă împărtășim în Domnul, cu dragă inimă, Binecuvântarea Apostolică.

Dat în Roma, lângă mormântul Sfântului Petru, ziua de 15 Aprilie 1940, al II-lea an al pontificatului Nostru.

»Coboare, ca o rază dulce de lumină, Venerați Frați și iubiți Fii, cuvântul cald al Părintelui creștinătății, în toate sufletele, îndemnând pe toți la sfântă reculegere, în rugăciuni fierbinți«, cu gândul înălțător, să împletim rugăciunile noastre cu rugăciunile tuturor neamurilor din lumea întreagă.

Lăsăm să se plinească toate cele dispuse de noi anul trecut în privința rugăciunilor de pace. Canonul de mângâiere (Paraclisul) să răsune din inimi cucernice pe întreg înținsul eparhiei noastre de Dumnezeu păzite.

Oastea puternică a pruncilor nevinovați să dea luptă îngerească împotriva puterilor deslănțuite ale iadului și să coboare, pentru rugăciunile Maicii Preacurate, pacea Mântuitorului Isus în lumea greu tulburată.

Pregătiți, Venerați Frați, pruncii pentru Sfânta împărtășanie, fiind încredințați, că aceste prime împărtășanii vor fi adevărate biruințe pentru câștigarea păcii dumnezeiești însetate.

Pentruca răspunsul nostru la chemarea Sfântului Părinte să fie deplin, să stăpânească sufletele noastre cuvintele de pace în veci neuitate, de cari s'a îndurat a ne învrednici, pe noi și neamul nostru întreg, cu prilejul închinării noastre în sfânta Cetate a Romei.

„Pace! Acest cuvânt rezumă, Venerați Frați și iubiți Fii, ne-a spus Sf. Părinte urările ce vi le facem; dar împrejurările actuale îi dau într'o lume sfâșiată de ororile războiului și zguduită de urmările lui, un înțeles deosebit de mișcător. În mintea noastră avem un întreit aspect al păcii. Înainte de toate dorim fiecare dintre voi pacea sufletului, care nu vă va lipsi niciodată dacă vă veți ține în intimă și personală unire cu Hristos, dacă veți trăi în harul Lui, dacă veți păzi poruncile Lui. Urăm apoi poporului vostru pacea internă, amintindu-vă că doctrina socială catolică, sensul catolic al familiei, legea catolică a dragostei frățești și universale, sunt cei mai puternici factori activi pentru potolirea neînțelegerilor interne, pentru netezirea luptei dintre bogați și săraci, dintre muncitori și patroni, precum și dintre diferitele elemente etnice așezate pe teritoriul statului. Vă urăm însăfârșit pacea externă, rugând pe Domnul să se îndure în nesfârșita Sa milă de a feri țara voastră de urgia războiului și de a-i îngădui astfel să continue opera sa de binefacere în favoarea victimelor actualului conflict.

Ca o cheazăie a acestei întreite păci, a Harului lui Hristos și a puternicei mijlociri a milostivei Sale Maice, vă împărtășim vouă, familiilor voastre, întregului vostru popor, îndeosebi acestor dragi tineri români și în prim rând nouilor preoți, din belșugul sufletului nostru părintesc, binecuvântarea apostolică.

Cuvintele scumpe, cari sunt adevărată rugăciune pentru pacea noastră și a neamului nostru, ne vor îndemna, pe toți, ca răspunzând, cu caldă inimă, chemării Sale sfinte, să înălțăm rugăciuni fierbinți pentru pacea lumii întregi.

„Darul Domnului nostru Isus Hristos cu voi.

Dragostea mea cu voi cu toți, întru Hristos Isus. Amin“.

Hristos a înviat!

Cluj, Ziua Invierii 1940.

Episcop Iuliu

No. 35:6-1940.

Această pastorală se va citi poporului credincios în proxima Duminică, iar în filii în Dumineca următoare.

Intregirea Capitulului Catedral

În urma trecerii la pensie a Ilustrisimului Dr. Octavian Domide, canonic arhipresbiter, în sânul Veneratului Capitul Catedral al Bisericii Catedrale, în ședința capitulară consistorială ținută la 26 Martie 1940 am făcut următoarele promovări;

1. Reverendisimul Domn Dr. *Gheorghe Vidican*, canonic lector, a fost promovat la scaunul de canonic arhipresbiter.

2. Reverendisimul Domn *Ion Agâr-biceanu*, canonic ecleziarh, la scaunul de canonic lector.

3. Reverendisimul Domn Dr. *Titus Malai*, canonic școlastic la scaunul de canonic ecleziarh.

4. Ilustrisimul și Reverendisimul Domn Dr. *Emil Iuga*, canonic cancelar, la scaunul de canonic școlastic.

5. Reverendisimul Domn Dr. *Gregoriu Strâmbu*, canonic prebendat, la scaunul de canonic cancelar.

6. La scaunul rămas vacant de canonic prebendat, ascultând Veneratul Capitul, am ales și constituit pe Reverendisimul Dr. *Cosma Avram*, profesor de Teologie.

Solemnitatea promovării și instalarea noului ales, a Reverendisimului canonic Dr. *Cosma Avram*, am plinit-o, în cadrele Sfintei Liturghii Pontificale în biserica Catedrală din Cluj, în 28 Aprilie a. c., ziua Sf. Paști.

Cluj, la 2 Mai 1940.

Nr. 3464 -1940.

Numiri.

Onoratul *Ioan Bulbuc*, preot nou-hirotonit este numit administrator local la parohia *Bociu*, tractul Huedinului.

Din șed. cons. 19 Aprilie 1940.

Nr. 3228 -1940.

Onoratul *Ioan Butta*, preot nou-hirotonit, este numit administrator local la parohia *Nețeni*, tractul Buda-cului.

Din șed. cons. 19 Aprilie 1940.

Nr. 3229 -1940.

Onoratul *Vasile Bălțan*, preot nou-hirotonit, este numit administrator local la parohia *Vișag*, tractul Huedinului.

Din șed. cons. 19 Aprilie 1940.

Nr. 3230 -1940.

Onoratul *Augustin Bacoțiu*, este numit administrator local la parohia *Sânpaul* tractul Cluj-Mănăsturului.

Din șed. cons. 19 Aprilie 1940.

Nr. 1543 -1040.

Necrolog.

Cu durere amintim Veneratului Cler, că Fratele în Hristos *Pavel Salvan*, fost paroh protopop în Reteag, arhidiacon onorar, pensionar, a repausat în Domnul, în ziua de 3 Aprilie 1940, în anul 82 al vieții și 54 al preoției.

Onorat Frățiile voastre veți aduce la altarul Domnului rugăciunile pii în-datinate pentru odihna sufletului adormitului în Hristos Frate.

Din șed. cons. 19 Aprilie 1940.

Nr. 2 91 -1940.

Concurs la parohii.

Se publică concurs la parohia *Cristolțul Mare*, tractul Surducului, pe ziua de 1 Iunie 1940, cu ținerea anului de văduvie, care expiră la 2 Februarie 1941.

Din șed. cons. 19 Aprilie 1940.

Nr. 2879 -1940

Doritorii de-a dobândi aceste beneficii parohiale, să-și înainteze rugărilor la Ordinariatul episcopal în termenul concursual — pe calea oficiului protopopesc competent, — prevăzute cu următoarele documente :

1. Absolutorul teologic.
2. Atestat de serviciu dela oficiul protopopesc
3. Extras autentic din protocolul școlar despre catehizarea elevilor școlari, în anul școlar 1938/39 la caz, că școala în anul școlar trecut n'a funcționat atestat oficios, că pruncii toți au fost catehizați
4. Extras autentic din protocolul predicilor de pe un an, care se termină la data când se înaintează rugarea.

La rugărilor înainteate fără aceste documente, — dintre cari cele de sub 3 și 4 trebuie să fie vizate și autentificate de către oficiul protopopesc, — nu se va reflecta.

Episcop Dr. Iuliu Hossu

PARTEA NEOFICIALĂ

Personale

I. P. S. nostru Episcop a petrecut sărbătorile Învierii la Reședința, participând la toate serviciile liturgice oficiate în Catedrala „Schimbarea la Față“ în legătură cu sărbătorile Învierii Domnului.

A pontificat liturghia Sf. Vasile din Joia patimilor, în cadrele căreia a sfințit de citeți pe clericii din anul III-lea, a consacrat Sftul Mir pentru întreaga Eparhie și a spălat și sărutat picioarele la 12 clerici.

A pontificat apoi Prohodul Domnului predicând și conducând impozanta procesiune, purtând pe tot parcursul drumului Sf. Cuminecătură.

De asemeni a pontificat „Învierea“ și tot

atât de impunătoarea procesiune, oferind la sfârșit spre sărutare „Crucea“ tuturor participanților. A mai pontificat, în fine, liturghia solemnă și vecernia din ziua întâi de Paști, la cari s'au citit Evanghelia în 8 limbi, rostind o foarte splendidă cuvântare, în cadrele căreia a făcut și instalarea nou ale-sului canonic. Toate aceste slujbe, au fost pe cât de obositoare, pe atât de măe-stoase și solemne, ridicând în chip deosebit nimbul praznicului Învierii.

A treia zi de Paști, d. m., I. P. S. Sa a mers pe 3 zile, pentru o binemeritată odihnă la Milașul-Mare, vatra Sa familiară.

Pace vouă!

E întâiul cuvânt rostit de Mântuitorul, înviat din morți, Apostolilor ascunși de frica Iudeilor.

Pace vouă!

Le împărtășia iarăși pacea ce li-o lăsase moștenire la Cina cea de Taină: *Pacea mea o las vouă...*, pacea pe care o cântară îngerii la nașterea Sa; *pe pământ pace*, pacea pe care a exaltat-o în predica de pe Munte: *Fericiți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.*

Înainte de a-și oferi coasta degetelor celor îndoșiți în credința învierii, le oferă pacea.

Pacea era rodul amarniceior lui suferințe: pentru pace s'a întrupat, pentru pace a suferit.

Pace cu Dumnezeu. Pentru rodirea îmbelșugată a acestei păci, Isus a în-suflat Apostolilor Săi, după înviere, spirit sfânt: *Luafi spirit sfânt, cărora veți ierta păcatele vor fi iertate...* Crucea și mărturisirea, taina mare a iertării.

Pace cu deaproapele. Ce maiestos sună deasupra omenirii veșnic gata de învrălbire, porunca a doua tot așa de

mare cași cea dintâiu: *Să iubești pe dcaproapele tău ca pe tine însuși. Și nu-i destul atâta: iubii pe vrășmașii voștri!*

Pace cu noi înșine. Rod al păcii noastre cu Dumnezeu și aproapele, va fi pacea cu noi înșine, pacea integrală sub stăpânirea glorioasă a sufletului inobilat de har. „*De unde provin războaiele și certele între voi? — zice sf. Augustin — ... din poftele voastre rele, cari luptă împotriva sufletului. Nu poate câștiga pace adevărată, decât acela care mai întâiu, cu toată dârzenia, se luptă contra viciilor sale.*“

Această întreită pace o dăruiește Mântuitorul înviat celor unsprezece. *Pace vouă!* Iar cuvintele lui nu pot fi cuprinse nici în spațiu, nici în timp. Eterne, ca El, răsună încă adânc în sufletele noastre.

Vicarul Domnului nostru Isus Hristos, aprins de acelaș zel al păcii, ne îmbie din nou, în mijlocul întunerecului care și-a deslănțuit cu toată furia forțele distrugătoare, *pacea*. Înaltul Pontif, a folosit toate mijloacele

omenești ce i-au stat la îndemână, pentru a împiedeca înfricoșata catastrofă, dar forța oarbă a biruit lumina rațiunii. Nu i-a mai rămas decât un singur mijloc, acela de a cerși, prin rugăciunea creștinătății întregi, pacea dela Dumnezeu.

Și fiindcă, după Sf. Bernard, *Dumnezeu vrea ca totul să ne vină prin Maria*, Inaltul Pontif a ales luna Mai, închinată *Prea Curatei Fecioare Maria*, luna de rugăciune pentru pace. Pentru noi cei de rit oriental, dacă rugăciunile comune vor forța Cerul să ne dăruiască pacea, ori să ne mențină pacea, suntem siguri, nu vor aduce nicio vătămare de rit.

În acest spirit vom primi îndemnul cald oficial și-l vom traduce în apostolică lucrare.

Cei ce se roagă fin în mâini frânele lumii. Așa s'a spus. Dar într'un chip deosebit ținem în mâini frânele lumii *preoții cari se roagă.* Iar a ținea în mâini frânele lumii însemnează a stăpâni pacea lumii.

Nu suntem dar noi preoții în mai mare măsură decât zăngănitul armelor, de a apropia mult dorita zi a păcii? Nu nouă ne zice Isus: *Pace*

vouă? Nu noi îndemnăm la Sfânta Liturghie: *Cu pace Domnului să ne rugăm — Pentru pace de sus ...Domnului să ne rugăm?*

Nu noi, depozitarii păcii Mântuitorului, împărtășim de repetate ori în decursul Sfintei Jertfe pacea: *Pace tuturor?*

Succesul cruciadei de rugăciuni, preconizată de Sfântul Părinte, nu va depinde de noi?

Înainte noastră se deschide luminoasă, îmbrăcată în flori de primăvară, cărarea lunei Mai, iar la capătul ei Preacurata ne așteaptă ofranda pentru a o prezenta Părintelui ceresc. Să mergem înainte cu credință căci nu ne vom întoarce deșerți.

Nimenea din cei ce aleargă la dânsa nu iese rușinat. S'o rugăm cu inimă curată și suflet drept.

„Născătoare de Dumnezeu Fecioară, mântuiește cetatea și poporul, pacea celor dușmăniți, liniștea celor înviforați, singura mijlocitoare a creștinilor“.

Vistiernici ai păcii, fi-vom așa de avari încât să refuzăm lumii însetate de pace, pacea?

Cu ce drept? Cu ce răspundere?
Păr. N. Pura.

Iarăși Sft. Liturghie

Cea mai sublimă și folositoare jertfă, ce o putem aduce Tatălui Ceresc, este sfânta jertfă Liturghică, căci în ea, prin mâinile preotului, Isus să aduce, iară și iară, jertfă cu miros de bună mireasmă Părintelui ceresc. Jertfă nesângeroasă, dar cu același efect..., ca și jertfa sângeroasă, de pe lemnul Crucii.

Ea este centrul credinței noastre, ea este piatra unghiulară în minunata clădire a legii noi, a legii dragostei cerești, care a împreunat din nou ceriul și pământul, pe om cu Dumnezeu.

Isus a zis, la cina cea de taină: *„aceasta să o faceți întru pomenirea mea“*, iar după înviere, poruncă a dat: *„Datu-mi-s'a toată puterea în ceriu și*

pe pământ, drept aceia, mergând, învâfați toate neamurile!..“

Iată puterea mare a preotului legii noi, iată misiunea măreață, dar totodată împreunată și cu o foarte grea și mare răspundere.

Domnul Isus Hristos n'a zis: *aceasta să o faceți întru pomenirea mea*, azi și mâine ori poimâne, ci: *să o faceți întru pomenirea mea*, și eu sunt cu voi până la capătul veacului. Nu a limitat puterea și porunca „să faceți“ la timp, ori numai la dumineci și sărbători.

E ușor de înțeles, prin urmare, că preoții, urmașii legiuitori ai Apostolilor, *să facă aceasta*, adică *„să servească sfta jertfă Liturghică, de atâtea ori, cât*

le permit împrejurările.

Nu se poate deci în destul recomanda fraților preoți, să se folosească de acest mare dar, de aceasta putere, nu numai atunci, când ar fi, poate, obligați, ori chiar retribuiți, *ci zilnic*. În toată ziua să servească sfta Liturghie, cu dragoste, cu bucurie, cu frică și cu cutremur. Nici un motiv de ordin lumesc, să nu-i împiedece ori oprească, dela aceasta chemare plăcută și sfântă!!

Dacă s'ar întâmpla, se fie singur cu cântărețul în prima zi, aceasta să nu-i fie cu supărare, căci singur nu e nici odată, doar cetele de îngeri roiesc în jurul sfântului Altar, „*ca să vadă cu a lor vedere sfânta jertfă a Liturghiei și să se îndulcească de ea*“. A doua zi va veni, poate, vreo bătrână, iar de aici încolo, se vor înmulți asistenții. Vor veni unii și din curiozitate, dar în mulți se va înrădăcina — obiceiul — de a intra, cât de puțin, în biserică, să se închine, înainte de a merge la munca câmpului, iar apoi își vor vedea de muncă, mai veseli, mai liniștiți, mai împăcați cu sine, și se vor feri și mai ușor de multele greșeli...

Dela sine se înțelege, că preotul va trebui să se acomodeze după obiceiul satului. Vara, când oamenii pleacă în zorii zilei la munca câmpului, va intra și preotul „*la slujbă*“ în zorii zilei, chiar și mai înainte cu ceva, ca să-l afle creștinii acolo, când ar voi să între.

Și nu e greu. Vorbesc din proprie experiență. La sfatul binevoitor și înțelept al protopopului meu de pe vremuri — azi nu mai trăiește — așa am făcut. În zorii zilei, eram în slujbă zilnic. La început s'au speriat oamenii, auzind clopotele așa de dimineată, dar în curând s'au obicinuit. Auzind des-

pre ce e vorba, au început a veni unii dintre ei pe la biserică, unde își făceau rugăciunile și închinăciunile obicinuite, apoi plecau mai mulțumiți, mai voioși la muncă. Și rar mi-s'a întâmplat, să fiu singur numai cu cântărețul în biserică.

Roadele sufletești au fost mari, harul lui Dumnezeu a lucrat, căci: *nici cel ce samănă, este ceva, nici cel ce udă, ci Domnul, carele dă creșterea*“.

Să slujim, fraților preoți, zilnic! Nu doar numai pentru a fi în „notă“, ci din dragoste, față de Mântuitorul nostru. „*Frica nu este întru dragoste, ci dragostea desăvârșită scoate afară frica, căci frica pedeapsă are și cel ce se teme, nu este deplin într'u dragoste. Noi îl iubim, pentru-că el ne-a iubit mai întâiu*“ (I. Ioan, 4, (18—19).

„*Iară aceasta să știi, scrie Sft. Pavel lui Timoteiu în ep. a II-a c 3. v. 1 „că în zilele celea de apoi vor veni vr. mi primejdioase, și vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreți trușai, hulitori, de părinți neascultători, nemulțumitori, blăstămați, fără de dragoste, neprimitori de pace, clevetitori, neînfrânați, sălbatici, neiubitori de bine, vânzători, iuți, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât de Dumnezeu*“.

Toate acestea epitete atât de aspre, se potrivesc și la zilele noastre.

Cum îi vom face mai buni? Ce vom aduce Parintelui ceresc, ca „contrapond“ la atâta răutate?

Dragostea noastră, a celor aleși din mulțime, jertfind sfânta Liturghie de împăcare, zilnic.

Cluj, Calvaria 1 Mai 1940.

Preot Petru Domșa

Instalare de Canonici

Din prilejul mărețului praznic al Învierii Domnului — prima zi de Paști —, n catedrala noastră „Schimbarea la

Față“ s'a săvârșit în cadre solemne actul instalării revds. canonic dr. George Vidican în demnitatea de prim

sfetnic al tronului episcopal de Cluj-Gherla, — arhipresbiter, prepozit capitular, numit prin trecerea la pensie a ilustrisimului dr. *Octavian Domide*, precum și a instalării revds. dr. *Cosma Avram* în demnitatea de canonic prebendat, scaun rămas vacant prin avansarea celorlalți membri ai Veneratului Capitlu Catedral.

După aproape 38 de ani de muncă desfășurată în sânul sfatului capitular, ilustrisimul *Dr. Octavian Domide*, retras pentru o binemeritată odihnă, lasă în urmă rodul unei activități deosebite, închinată Aceluia, în numele căruia s'a străduit neîncetat, cu o scrupulozitate rar întâlnită, să servească cu devotament și dragoste nețărmurită interesele Bisericii.

Născut în 6 Mai 1869, face studiile primare și cele secundare în Năsăud, iar cele teologice la Roma unde este promovat de doctor în Filosofie și Teologie.

În 1891 este numit profesor de Dogmatică, iar după 2 ani spiritual la Seminarul de teologie.

În Sept. 1902 e numit canonic, iar în 1924 e promovat la rangul de prepozit capitular, și tot în același an vicar general episcopal, apoi președinte la Tribunalul Matrimonial și Exactoratul Diecezan.

Pentru marile merite bisericesti, prin „brevele pontifical“ din Nov. 1923, Papa Pius XI îl distinge cu titlul de Prelat Papal.

Fiind un neîntrecut orator a ținut exerciții spirituale pentru preoții diecezanii în mai toate orașele de pe cuprinsul diecezei de Gherla. La Blaj, în curs de trei ani a ținut exerciții spirituale pentru toți preoții arhidiecezei în mai multe serii. Deasemenea la Cluj a ținut numeroase conferințe religioase pentru intelectuali. A fost delegat episcopal la mai multe sfintiri de biserică, vestind cu însuflețire cuvântul lui Dumnezeu pretutindeni; a ținut discursuri funebre la prohodul episcopilor Ioan Szabo († 1911) și Va-

sile Hossu († 1916.)

S'a manifestat și în domeniul scrișului, publicând: „*Arborele vieții*“, broșură ascetică; „*Curs complet de învățătură creștinești*“, traducere din limba franceză, în trei volume, iar mitropolitul *Dr. Vasile Suciū*, apreciind frumoasele meditații, rostite de prepozitul *Domide* pentru preoți în Blaj, s'a îngrijit, ca ele să fie culese și tipărite în prețiosul volum „*Știința mântuirii de veci*“.

O notă caracteristică a ființei sale este prudența și evlavia profundă, exteriorizate în toate mișcările și actele sale.

Noul prepozit capitular, *Ilustr. Sa Dr. George Vidican*, călit în toate demnitățile, aduce cu sine în fruntea Capitlului Catedral personalitatea unui caracter integru, cu o sobrietate împunătoare în atitudine, drept și hotărât în acțiuni, dotat fiind cu un spirit pătrunzător în cunoașterea problemelor, care preocupă Biserica. Ca rector al Academiei noastre de Teologie, se bucură de autoritate și respect, ca om al disciplinei și corectitudinii. Este unul din cei mai buni cunoscători în materie de drept canonic.

Revds. dr. *Cosma Avram*, noul canonic, distins profesor al Academiei noastre și redactorul buletinului A.G.R.U.-lui, în care calitate se manifestă prin scrisul său chibzuit și de adâncă pătrundere a lucrurilor, completează în mod strălucit Capitlul diecezan, fiind în plină afirmare a forței de muncă — cu care este înzestrat — pe terenul spiritual în care activează cu devotament.

Din parte-ne, urăm noilor demnitari ca munca lor închinată Bisericii să fie rodnică, plină de zel spre lauda și mulțumirea Aceluia căruia îi servesc, activând ca demni colaboratori a-i înalt Prea Sfințitului nostru episcop *IULIU*, în conducerea vastei Eparhii de Cluj-Gherla.

»*Curierul Creștin*»